

Heiðrun Petersen:

EITT STARV FYRI LIVIÐ

Violinleikarin Heiðrun Petersen er millum fremstu føroysku tónleikarum vit eiga. Í komandi viku byrjar hon sum fastur 1. violinistur í viðurkenda danska symfoniorkestrinum Copenhagen Phil. Orkesturplássini eru so væl umtókt, at tey flestu sum fáa møguleikan eru við fyri lívið

ÓLUVA NATTESTAD

Í januar mánaði tók 27 ára gamla Heiðrun Petersen av einum møguleika, sum bert er fáum tónleikarum unt á teirra yrkisleið. Ungi violinleikarin hevur nevniliga fingið fast pláss sum 1. violinistur í symfoniorkestrinum Copenhagen Phil, sum um summarið gongur undir navninum Tivolis Symfoniorkester.

– Tilíkir møguleikar stinga seg sjáldan upp. Tað er langt ímillum, at nakað pláss verður leyst í teimum góðu orkestrinum, tí tey flestu fara ikki frá aftur fyrr enn á pensjónsaldri. Umframt at tú verður partur av einum stórum felagsskapi og sleppur at vera við til at menna tónleikin í orkestrinum, so liggur eisini ein tryggileiki í at hava fast starv, serliga sum tónleikari. Hetta starvið merkir sostatt sera nógv fyri meg, sigur Heiðrun Petersen.

Kappingin er hörð

Hon hevur sjálv arbeitt sum frílansi øll tey árin, hon hevur verið virkin sum tónleikari. Tað er strævið til tíðir ikki at vita, hvussu nógv arbeiði er at fáa, ella hvussu nógvur pengar koma inn á lønarkontuna komandi mánað. Tí er tað at fáa eitt fast pláss í einum orkestri tað, sum nógvir klassiskir tónleikarar stremba eftir, og kappingin er sera hörð.

Tí er kanska ikki so løgið, at

talan ikki er um vanliga starvs-samrøðu, tá søkjast skal um pláss í einum symfoniorkestri. Starvið verður sligið upp sum ein kapping, sum í roynd og veru er ein drúgv upptøkuroynd, ið kann standa á ein heilan dag. Saman við einum 30 øðrum vónrikum luttakarum skuldi Heiðrun sostatt kappast um eitt av teimum bert fyra opnu plássunum sum violinleikari í orkestrinum.

– Eg kom víðari til annað umfar og síðani til finaluna, har vit vóru fimm eftir. Vit byrjaðu klokkan átta um morgunin og fingi endaliga svarið klokkan níggju um kvøldið. Ein langur dagur, men eisini rættiliga hugnaligur dagur, tí eg kendi meira enn helvtina av luttakarunum, sum eg havi lisið og spælt saman við. Tað var ein góður dagur, men við sera blandaðum kenslum.

Eitt øðrvísi symfoniorkester

Sjálvt um Copenhagen Phil er eitt symfoniorkester, eru tað ikki bara Mozart, Bach og onnur av foldum farin tónasköld, sum eru á konsertskránni. Tað ber væl til at blanda syntisaisarar og popptónleik við klassiskum tónleiki og fáa tað at ganga upp í eina hægri eind, greiðir Heiðrun frá.

– Copenhagen Phil er eitt heldur óvanligt symfoniorkester, sum millum annað sameinir tað rytmiska og tað klassiska, og

í heila tikið ger nógv ting øðrvísi. Síðsta mánað var ein framførsla við elektropopp-bólkinum When Saints Go Machine, og tey hava eisini sokallaðar Open Orchestra konsertir, har tú sleppur at ganga millum orkesturleikarnar, meðan teir spæla, sigur hon og heldur á.

– Eg haldi tað er ótrúliga umráðandi, at man roynir at gera tað meira áhugavert at fara til tilíkar konsertir. Tá hugsu eg serliga um fólk, sum vanliga ikki hoyra klassiskar konsertir. Tað kann vera ein byrjan hjá teimum at koma inn til Open Orchestra ella ein av 60 minutes konsertunum, har møguleiki er fyri at hoyra rytmiskar bólkar framføra saman við symfoniorkestri.

Musikkskúlin í Havn er á høgum støði

Heiðrun byrjaði sum sjei ára gomul at ganga í tónleikspælistovu hjá Sharon Weiss og Annette Nielsen. Tað var har, at hon fekk fekk blóð upp á tonna at spæla violin. Hereftir kom hon skjótt í kónu tónlistarligu hendurnar hjá Sámali Petersen, sum hevur verið virkin í musikkskúlanum í nógv ár, og hevur hann verið sum ein mentorur hjá Heiðrun.

– Sámali dugdi væl at fáa foreldrinu uppi, og hann lærði pápa mín at spæla violin, so hann kundi venja við mær hvønn dag. Tað var uttan iva hansara ágrýtni og stuðulin frá mínum

Heiðrun stendur uttast til vinstri

foreldrum, sum hevði avgerandi týðning fyri, at eg fekk vant og ment meg sum eg skuldi. Eg haldi ikki líka nógv foreldur fáa tikið sær tíð til at gera tað, sum skal til. Tað er heilt vist at Musikkskúlin í Havn eigur nógv í mær.

Um man spyr Heiðrun, so lá tað tó ikki í kortunum, at hon skuldi liva av at spæla violin, og ambiciónirnar vóru nakrar heilt aðrar at byrja við.

– Eg fór á musikkkonservatoriið, og so ímyndaði eg mær, at eg slapp framat at undirvísa í musikkskúlanum í Havn aftaná. Hetta var tað, eg kendi til. Tað var ikki fyrrenn eg seinni byrjaði at vinna kappingar í Danmark, at eg fann útav, at tað fór kanska at bera til at liva av at spæla, greiðir hon frá.

Í 10 ár gekk Heiðrun til undirvísing hjá Sámali Petersen,

áðrenn hon sum 17 ára gomul fór niður á kongaliga musikk-konservatoriið, har hon bleiv endiliga liðug í fjør. Hóast hon hevur verið niðri leingi og sæð eitt sindur av hvørjum, so heldur hon, at Føroyar eru meir enn væl við, tá tað kemur til góðsku í tónleikaundirvísing.

– Vit eiga ein musikkskúla, sum er á sera, sera høgum støði. Eg havi vitjað á nógvum musikkskúlum niðri og havi verið ovfarin av støðinum nógva staðni samanbórið við tað, eg kenni heimanífrá. Umframt sjálvandi teir dugnaligu undirvísararnir, so haldi eg, at vit hava eitt serligt umhvørvi í Føroyum, har vit duga at stuðla uppundir hvønn annan. Hetta skulu vit halda á fram við, og tí fegnist eg serliga um nýggja musikkskúlan sum skjótt letur upp.